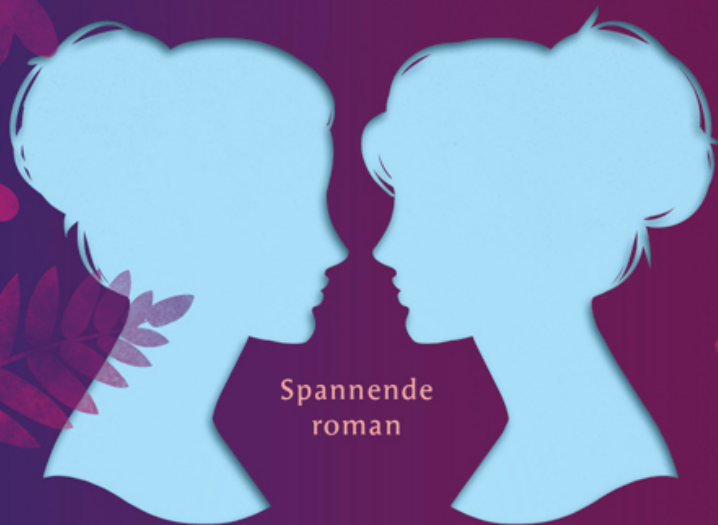

Nadine Barroso

Spannende
roman

KEN MIJ NIET

Is het voor iemand die zo beschadigd is
mogelijk om opnieuw te beginnen?

DE CRIME COMPAGNIE

HOOFDSTUK 1

MOORD EN MOGELIJKE ONTVOERING

CANNON GROVE GAZETTE, OREGON – 14 OKTOBER 2007

Ons kleine plaatsje is opgeschrikt door een brute moord en mogelijke ontvoering. Een jongeman is dood aangetroffen in zijn auto op de plek bij het bos dat onder jongeren bekendstaat als de ‘hot spot’, een plek waar stelletjes komen om in de auto onbespied met elkaar te vrijen. De jongen kwam door messte-

ken om het leven. Zijn vriendin, die bij hem was, is als vermist opgegeven door haar pleeggezin. Er wordt niet uitgesloten dat de 16-jarige Alice K. is ontvoerd door dezelfde dader die de jongeman om het leven bracht. Afgezien van de mobiele telefoon die achterbleef in de auto, ontbreekt van Alice ieder spoor.

Mijn naam is Tessa. Ik ben op zoek naar een nieuw leven.

Tessa veegde met haar vochtige handdoek de beslagen spiegel gedeeltelijk schoon en bekeek zichzelf. Het korte haar stond haar best goed, ware het niet dat het kapsel niet professioneel was geknipt. Ze had het vaker kort gehad en het deed haar weinig dat ze er wat jongensachtig uitzag. Ze had ook weinig keuze. Het enige identiteitspasje dat ze ooit van *hem* had kunnen ontfutselen was er een waarop ze kort haar had. En waarop ze Tessa heette. Ze wilde zo veel mogelijk lijken op die oude foto van zichzelf. Ook al was ze nu een stuk ouder en haar gezicht voller, ze moest Tessa

zijn. Ze keek zichzelf in de ogen. De groene ogen die zoveel zeiden – en zoveel hadden gezien – maar de wil om echt te kijken, grotendeels waren verloren.

Via de spiegel kon ze door de open badkamerdeur de scheme-rige motelkamer in kijken en zag ze de man liggen die haar een lift gaf. Zijn naam was Dave en hij was in de vijftig. Dat was het enige wat ze van hem wist en meer wilde ze ook niet weten. Hij had onderweg wel met haar willen babbelen maar nadat hij zijn intenties duidelijk had gemaakt, deed Tessa alsof ze sliep zodat hij klaarblijkelijk niets anders kon doen dan steeds spieken naar haar bescheiden décolleté, terwijl hij reed.

Dave verroerde zich niet op het bed. De dikke dekens lagen over hem heen en hij leek in een diepe slaap te zijn. Buiten was het nog donker, en hoewel ze moe was, wist ze dat dit het juiste moment was om te vertrekken. Ze veegde met zorg alle haren die op de wastafel lagen bij elkaar in een vuilniszakje dat ze uit het aanwezige prullenbakje had gehaald. Ook de handdoek die ze had gebruikt deed ze erin. Het volle plastic zakje stopte ze in haar bijna lege rugzak van school, het enige dat ze bij zich had toen ze vertrok, om de simpele reden dat het niet verstandig was om het achter te laten. Ze spoelde de wasbak nog eens grondig schoon, net zoals ze dat bij de douche had gedaan. Geruisloos doorzocht ze de spullen van Dave en vond zijn portemonnee in de zak van zijn broek. Het ding pulde uit van de bonnetjes en dergelijke maar gelukkig vond ze ook een stapeltje tiendollarbiljetten dat ze ook in haar rugtas stopte. Het voelde niet goed, maar ze wist ook dat ze zonder geld niet ver zou komen. Ze controleerde nog eenmaal de inhoud van haar tas en merkte ineens haar nieuwe notitieboekje op, dat onderin zat. Het zat er al in sinds Kerstmis en ze had er nog geen woord in geschreven. Nu ze niemand meer had om mee te praten, zou dat wellicht veranderen.

Tessa liet haar blik nog een laatste keer door de kamer glijden. Het zag er vredig uit. Het was alsof ze er nooit was geweest.

Ze had er ook voor gezorgd dat toen Dave incheckte, niemand van het motel haar had gezien en aangezien de kamerdeuren direct naar buiten leidden, hoefde ook nu niemand haar te zien. *Als een dief in de nacht.*

Via de rand van het parkeerterrein vertrok ze naar de donkere berm van de provinciale weg, daar waar het struikgewas haar kon verbergen. Voor het donker, met al zijn geheimen, was ze niet bang meer.

HOOFDSTUK 2

Het was koud. Met de rugtas op haar rug hield Tessa haar armen stevig om zich heen terwijl ze liep. Ze tuurde onafgebroken de oneffen grond af – voor zover dat lukte in het donker – zodat ze niet zou struikelen in de bobbelige berm. Er waren maar enkele auto's langsgelopen en die reden zo hard, dat ze haar onmogelijk konden opmerken. Na uren te hebben gelopen leek het erop dat de zon langzaam begon op te komen. Nooit had ze zo verlangd naar het licht en de warmte van zonnestralen. Ze droeg alleen jeans en een topje. De jas van Dave had ze niet durven meenemen. Niets wilde ze bij zich hebben wat haar met hem in het motel zou plaatsen.

Terwijl ze liep, dacht ze koortsachtig na. Waar moest ze beginnen? Bij wie kon ze aankloppen? Ze had niets meer dan haar tas en veertig dollar. Zich aanbieden voor werk durfde ze niet, zeker nu nog niet. Er was een mogelijkheid dat ze zou worden herkend en dan was alles voor niets geweest.

Volgens haar identiteitsbewijs was ze geboren in 1989. Dat maakte haar wel ineens een jaar ouder, voor zover ze wist, wat in haar voordeel kon werken. Het korte haar maakte daarentegen dat ze er jonger uitzag. De kans bestond sowieso dat ze wederom in een pleeggezin terecht zou komen omdat ze, ook volgens haar identiteitsbewijs, nog achttien moest worden. Maar dat vond ze het ergste niet. De Petersons hadden haar bijna een jaar lang niets dan warmte en geborgenheid gegeven en tijdens het lopen in de donkere kilte had ze terugverlangd naar haar warme bed bij haar

pleegouders. Het warme bed waarin ze met rust gelaten werd.

Hoe dan ook was alles beter dan wat ze jarenlang gewend was geweest bij *hem*. Daarom moest ze juist op haar hoede zijn; ze was doodsbang dat *hij* erachter zou komen waar ze nu verbleef. Als ze namelijk zou worden herkend en men ontdekte wie Tessa Mulder in werkelijkheid was, zou dit een keten van gebeurtenissen in gang kunnen zetten waardoor ze misschien het landelijke nieuws zou halen. Dat kon ze zich absoluut niet veroorloven, zeker niet na wat er gisteren was gebeurd. Eigenlijk wist ze niet eens zeker of Tessa wel echt had bestaan maar ze moest hoe dan ook iets anders verzinnen. Ze had een solide plan nodig waarbij zij zelf kon bepalen waar ze verbleef, hoe en met wie.

Het moet inmiddels acht uur in de ochtend zijn geweest toen ze het dorp binnenliep. Ze passeerde een groot welkomsbord met een lachende zon en ‘Welkom in Ellington, Clerk County, Nevada’ erop. Er was, op een enkele auto na, nog weinig leven op straat. De winkels van het kleine plaatsje waren nog gesloten.

Bij een 24 uurspompstation liep ze naar binnen en kocht een flesje water en een sandwich van Dave z’n geld. De jongeman achter de kassa leek verveeld, wellicht moe. ‘Weet jij of hier ergens een internetcafé is?’ vroeg Tessa hem.

Hij knikte. ‘Als je hier de hoofdstraat doorrijdt tot het einde en dan de laatste afslag neemt voor de woonwijk, kun je het niet missen.’

Tessa knikte een bedankje.

Het internetcafé was inderdaad waar de jongen verteld had dat het zou zijn, alleen zou het nog een dik uur duren voordat het open ging. Op het stoepje voor de deur at ze hongerig haar broodje en dronk ze haar flesje water in één keer leeg. De zon verwarmde haar langzaam maar zeker, na al die uren van niets dan lopen en verwoed nadenken in die lange eenzame nacht. Die kil-

le nacht die wederom alle kaarten van het spel opnieuw had geschud. Het begon weer van voren af aan.

Haar vermoeide lijf genoot dankbaar van het zitten en even niets moeten, maar haar geest vond geen rust. Haar brein zocht stukjes van een puzzel waarvan ze het eindresultaat niet kende.

Toen het internetcafé eindelijk de deuren opende, kroop ze achter een van de ouderwetse bonkige computers achter in de grote grauwe ruimte. Ze kreeg toegang met het password waarvoor ze cash had betaald en typte direct in waar ze naar zocht: Tessa Elizabeth Mulder 1989.

Er verschenen meerdere hits voor de naam, geen enkele in combinatie met de geboortedatum. Ze zocht en zocht en haar ogen speurden keer op keer het scherm af door de zoekresultaten. *Tessa Mulder verdwijning. Tessa Mulder Vermist. Tessa Mulder vermoord.* Niets, geen enkele hit op de combinaties die ze intypte.

Ergens voelde ze opluchting. Als dit echt klopte had Tessa *hem* dus niet gekend. Er was helemaal geen Tessa voor haar geweest die hetzelfde had moeten doorstaan. Ze realiseerde zich dat ze van Tessa een echt iemand had gemaakt, iemand zoals zij. Ze had zelfs het idee dat ze herinneringen had aan een meisje. Een meisje dat uit de schuur tevoorschijn kwam, plaagde haar in dromen maar nu bedacht ze dat het waarschijnlijk niets dan haar verbeelding was geweest, gedreven door de behoefte om haar leed te delen.

Kennelijk was alles nep aan het identiteitsbewijs, niet alleen haar eigen oude pasfoto, die er met precisie op was geplaatst voordat het opnieuw was gelamineerd. Dat betekende ook dat ze kon proberen gebruik te maken van de pas, als dat nodig mocht zijn. Maar ze was er nog niet. Een plan begon zich langzaam te ontfouwen in haar hoofd en ze zocht verschillende adressen op. Een busstation in het dorp waar ze zich bevond, een grote stad in Arizona, een opvang voor daklozen in diezelfde stad – voor het geval dat – en nog een laatste adres. Een plek die haar wellicht aan een nieuw thuis kon helpen.